

Arrest

nr. 150 973 van 18 augustus 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 augustus 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, komt op 20 juni 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 21 augustus 2010.

Op 28 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 januari 2012 nr. 73 026 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 maart 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt hiertegen een beroep in bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 96 118.

Op 14 augustus 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 11 december 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 17 april 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 september 2014 melden verzoeker en zijn Belgische partner zich aan bij de gemeente om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

Op 28 oktober 2014 geeft de procureur des Konings een negatief advies.

De ambtenaar van de burgerlijke stand neemt op 31 oktober 2014 de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning.

Verzoeker en zijn Belgische partner stellen beroep in tegen deze beslissing bij de rechtbank van eerste aanleg. Dit beroep is nog hangende.

Op 6 januari 2015 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 30 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 168 221.

Op 12 augustus 2015 neemt de gemachtigde de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Op 12 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1): K., K. S., geboren op (...)1984 , onderdaan van Ivoorkust ,
ALIAS: <AANVULLEN - ALIAS>

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht van heling, deelname aan bendevoorming.

Betrokkene heeft een vriendin in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 14/08/2012, 11/12/2012, 06/02/2015

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Gezien betrokkene verdacht wordt van heling, deelname aan bendevoorming bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 21.06.2010. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 11.01.2012. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 28.03.2012. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 04.04.2012. Deze beslissing is op 04.04.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 08.12.2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22.05.2012. Deze beslissing is op 14.08.2012 aan betrokkene betekend. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf.

Op 13.10.2012 werd betrokkene in de gevangenis van Hasselt opgesloten voor diefstal met geweld of bedreigingen en bendevoorming-deelname.

Betrokkene heeft voorheen betekening van een verwijderingmaatregel gekregen. Hij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 14.08.2012. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in

onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een dossier wettelijke samenwoning ingediend bij de burgerlijke stand van Evergem samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (D. W. N.).

Op 31.10.2014 weigerde de burgerlijke stand van Evergem melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket van Gent op 21.10.2014. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. D. W. N. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ivoorkust. Zowel betrokkene als Mevr. D. W. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag wettelijk samengewoond worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Betrokkene diende op 17.04.2014 te Evergem een aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd op 30.01.2015 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 06/02/2015.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Ertvelde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

- hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, , A. P., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Leuven Centraal en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merkplas

om betrokkene vanaf 12/08/2015 op te sluiten en hem op 13/08/2015 door de PZ van Leuven over te brengen naar het gesloten centrum te Merkplas.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het eerste, tweede en derde middel voert verzoeker telkens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij voert in dit verband aan dat hij van zijn partner gescheiden zal worden en dat de scheiding niet tijdelijk is, maar wel drie jaar zal duren gelet op het inreisverbod dat hem eveneens werd gegeven, dat er een schending is van hun gezinsleven, dat verzoekers partner enkel bindingen heeft met België en niet met het land van herkomst van verzoeker, dat zij een privéleven heeft in België dat niet beperkt is tot de levensgezel, dat het geen werkelijke optie is voor het koppel om hun gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst van verzoeker, dat zij een gezinsleven hebben in België, dat er geen correcte afweging is gemaakt tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische staat, dat verzoeker in België een privéleven heeft en hiervan stukken bijbrengt. Verzoeker stelt tevens dat de

verwerende partij een “contra-indicatie” puurt uit het negatief advies van de procureur des Konings maar dat daarbij helemaal geen rekening wordt gehouden met de burgerlijke procedure die door verzoeker en zijn vriendin werd gestart en besluit dat hij voor langere tijd gescheiden zal worden van zijn Belgische partner, wat een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.2. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij feitelijk samenleeft met zijn Belgische partner, dat ze een verklaring van wettelijke samenwoning wensten af te leggen maar dat de procureur des Konings een negatief advies heeft gegeven zodat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning heeft geweigerd. Verzoeker en zijn partner zijn hiertegen in beroep gegaan, dit beroep is nog hangende en op 25 juni 2015 werd een (tussen)vonnis gevelde door de rechtbank van eerste aanleg te Gent waarin gesteld wordt dat verzoeker een borgstelling moet doen, wat inmiddels gebeurd is. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker getuigenverklaringen, afdrukken van gesprekken via Skype met zijn partner, telefoonfacturen van zijn partner, foto's van gezamenlijke uitstappen en familiefeesten, een aankoopbewijs van een bed, foto's van het koppel samen.

Wat het bestaan van een gezinsleven en van een privéleven in hoofde van verzoeker betreft

Er wordt in deze stand van het geding *prima facie* niet betwist dat verzoeker een gezinsleven of een privéleven heeft in België.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt tevens dat verzoeker het privéleven van zijn partner inroept. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet gericht is tegen verzoekers partner en zij geen verzoekende partij is in deze zaak, zodat verzoeker niet met goed gevolg een schending van het privéleven van zijn Belgische partner kan inroepen.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding alleszins geen inmenging in het gezinsleven of het privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld hebben in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Gelet op het feit dat het gezinsleven van verzoeker zich ontwikkeld heeft tijdens het illegaal verblijf van verzoeker, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner of zijn privéleven. Bovendien en in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Hij zet enkel uiteen dat zijn Belgische partner in België verblijft sinds haar geboorte, hier werkt, eigenaar is van een onroerend goed, hier familie en vrienden heeft en geen andere banden heeft met het land van herkomst van verzoeker dan verzoeker zelf, zodat van haar niet verwacht kan worden dat zij verzoeker vergezelt naar zijn land van herkomst.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot beweringen in dit verband, en niet op concrete wijze uiteenzet waarom de omstandigheid dat zijn Belgische vriendin in België vele banden heeft, onroerend goed heeft en werk, hen op concrete wijze zou verhinderen om hun gezinsleven elders verder te zetten. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoeker toont niet aan waarom zijn partner in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn samen met hem een gezinsleven in Ivoorkust of elders uit te bouwen. Verzoeker maakt zijn beweringen dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Waar verzoeker in de uiteenzetting van het nadeel erop wijst dat westerlingen in Ivoorkust het risico lopen om het slachtoffer te worden van gewapende bendes en van ontvoering, zodat dit voor zijn Belgische partner een risico inhoudt, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich in dit verband beperkt tot een loutere bewering die niet meebrengt dat verzoeker en zijn partner hun gezinsleven niet elders kunnen verderzetten.

Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de

vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België .

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leiden in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de relatie tussen de partners. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. In het eerste, tweede en derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij laat echter na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten.

Waar verzoeker in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel erop wijst dat hij geen opvang heeft in Ivoorkust, dat de veiligheidssituatie er zorgwekkend is en dat het ebolavirus daar nog woedt, moet worden opgemerkt dat verzoeker, wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. Verzoeker beperkt zich wat de veiligheidssituatie betreft tot algemene beweringen die niet gestaafd worden door enig concreet gegeven. Wat de ebolacrisis betreft, beperkt verzoeker zich tot de algemene stelling dat volgens de website van de FOD Buitenlandse Zaken het ebolavirus nog steeds actief is in Ivoorkust, maar hij verduidelijkt op geen enkele wijze in welke regio's dit zou zijn of dat hij zelf concreet een risico op besmetting zou lopen bij terugkeer. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker tot de leeftijd van zesentwintig jaar in Ivoorkust heeft gewoond, zodat het niet aannemelijk lijkt dat hij bij een terugkeer volledig aan zijn lot wordt overgelaten en problemen zou hebben qua onderdak.

3.3.2.4. In het tweede en het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat hij aanwezig wenst te zijn bij de burgerlijke zittingen inzake het beroep tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat zijn afwezigheid het recht op een eerlijk proces zou schenden, dat hij tevens in een strafrechtelijke procedure verwickeld is waar hij aanwezig wenst te zijn.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De omstandigheid dat verzoeker burgerlijke en strafrechtelijke procedures lopen heeft, leidt *in casu* niet tot een ander besluit: verzoeker toont niet aan dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied verplicht is in het kader van deze procedures. Tevens wordt opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat een formulier van de FOD Justitie van 7 augustus 2015 betreffende verzoeker, ondertekend door de directeur van de gevangenis te Leuven Centraal, gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken en inzake de "Aanvraag van vrijstellingsmodaliteiten" het volgende vermeldt: "Verwijdering of overname door DVZ is mogelijk vanaf 28.06.2015 tot 06.09.2015." Hieruit blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker niet is vereist en dat verwijdering of overname door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk is.

3.3.2.5. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 6, 7, 15, 19 en 20 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Hij laat echter na om de schending van deze bepalingen in het middel op concrete wijze uiteen te zetten. Onder "middel" moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). *In casu* geeft verzoeker niet op voldoende duidelijke wijze te kennen in welk opzicht deze artikelen van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden.

3.3.2.6. Verzoeker voert in het eerste, tweede en derde middel de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker beperkt zich tot het vermelden van deze door hem geschonden geachte wetsbepaling maar laat ook hier na aan te duiden op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Ook de schending van deze bepaling wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.3.2.7. Verzoeker toont *prima facie* niet aan een verdedigbare grief te hebben.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker zet in het verzoekschrift het volgende uiteen inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“1. Krachtens artikel 39/82 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve beslissing enkel worden bevolen op voorwaarde dat die onmiddellijke tenuitvoerlegging een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen aan verzoeker. Dit is in casu het geval.

2. Op 12 augustus 2015 werd verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissing, die erop gericht is om zijn desnoods gedwongen te repatriëren. Verzoeker wordt thans vastgehouden.

Het feit dat verzoeker wordt vastgehouden impliceert dat verwerende partij zinnens is om verzoeker effectief terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Het terugleiden van verzoeker naar zijn land van herkomst maakt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit.

Het privé en gezinsleven van verzoeker speelt zich immers in België af.

De bestaande banden zouden ernstig worden verstoord indien verzoeker het Belgische grondgebied gedwongen zou moeten verlaten, en dit voor langere tijd (zie ook het aan verzoeker opgelegde inreisverbod van 3 jaar).

Verzoeker meent dat zij gezinsleven niet betwist kan worden en klaarblijkelijk ook niet betwist wordt door de verwerende partij.

Verzoeker woont duurzaam samen met Mevrouw D.W., een procedure is hangende teneinde partijen toe te laten deze samenwoning ook officieel te laten erkennen.

Dat uit de conclusies genomen door verzoeker en zijn gezellin voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent ten andere blijkt dat zij wel degelijk samenwonen en een hecht gezin vormen.

Dat voor zoveel als nodig verzoekende partij stukken voegt aan huidig verzoekschrift waaruit de realiteit van zijn privé en gezinsleven in België blijkt.

Dat hij niet alleen een gezin vormt met Mevrouw D.W. doch eveneens zeer goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, er vele vrienden en contacten heeft.

Dat deze elementen ter kennis gebracht werden van de Belgische Staat, ook in het kader van diverse aanvragen tot regularisatie.

Een mogelijke schending van artikel 8 EVRM werd door uw Raad voldoende bevonden als verantwoording van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

‘3.4.2.3. Aangezien uit de bespreking van het middel gebleken is dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet voldoende rekening heeft gehouden met de specifieke elementen die eigen zijn aan de situatie van verzoeker bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, is er te dezen sprake van een evident nadeel. Het gezinsleven van verzoeker met zijn broer komt in de bestreden beslissing geenszins aan bod, zodat de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken die verband houdt met de bepalingen van het EVRM.

(RvV 122.052 van 2 april 2014)’

Het feit dat verzoeker sedert 2010 in België is, waar zijn volledig sociaal leven zich afspeelt toont voldoende, gelet op de duur van het verblijf de schending, minstens de mogelijke schending van zijn privéleven aan.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond.

Dit is des te meer het geval nu naast de onmiddellijke verwijdering, die thans nagestreefd wordt, bovendien een inreisverbod betekend werd zodat de concrete uitvoering van dergelijk bevel dat het gezin dat verzoeker vormt met mevrouw D.W. uiteengerukt wordt.

Door het uitspreken van een inreisverbod maakt verweerster het bewust onmogelijk voor verzoeker om zijn gezins- en privéleven verder te zetten op Belgisch grondgebied.

Dat de verwijzing naar een “tijdelijke scheiding” louter om binnenreisformaliteiten te vervullen dan ook manifest strijdig is met de andere gelijktijdig genomen beslissing houdend inreisverbod gedurende 3 jaar.

Overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dient de overheid respect te tonen voor het recht van eenieder op een privéleven, een familie – of gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voorzover dit bij wet is voorzien en noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land.

Verzoeker vormt geen gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. In die zin is zijn vertrek uit het Belgisch grondgebied aldus van overheidswege niet strikt noodzakelijk.

De verdenking die op verzoeker rust dateert van 2012, waarbij verzoeker toen vrijgelaten werd uit de gevangenis.

Dat er sindsdien geen nieuwe verdenkingen bijgekomen zijn.

Dat het actueel risico op schending van de openbare orde dan ook niet aangetoond is.

Men kan niet redelijkerwijs verwachten dat M. D.W., van Belgische nationaliteit en geboorte, wiens hele familie in België verblijft en die in België werkt, verzoeker volgt naar Ivoorkust om aldaar het gezinsleven verder te zetten en dit gedurende een periode van drie jaar.

Een gedwongen en daadwerkelijke uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering impliceert een directe schending van een substantieel recht gewaarborgd in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, namelijk het recht op eerbiediging van het familieleven en gezinsleven.

Verzoeker meent dan ook dat een daadwerkelijke uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in zijn hoofde een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel teweeg zal brengen, waardoor zijn recht op familieleven en gezinsleven wordt gefnuikt en waardoor hij zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat verzoeker immers zijn land van herkomst sedert 5 jaren verliet.

Dat hij er geen opvang heeft.

Dat bovendien rekening gehouden dient te worden met het feit dat Ivoorkust getroffen werd door het Ebolavirus, dat volgens de eigen website van verweerster – buitenlandse zaken, nog steeds actief is.

Dat ook de veiligheidssituatie in het land zorgwekkend is.

Dat bij reizen in Ivoorkust verhoogde waakzaamheid geboden is.

Dat westerlingen er bovendien het risico lopen slachtoffer te worden van gewapende bendes en van ontvoering.

Dat dit impliceert dat het voor mevrouw D.W. levensgezellin van verzoeker het heel moeilijk zo niet onmogelijk zal zijn zich naar Ivoorkust te begeven.

Dat dit gegeven de schending van art.8 EVRM nog onderstreept.

Overwegende bovendien dat ingeval van uitdrijving, verzoeker niet bij machte zal zijn om de procedure die aangevat werd voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent niet persoonlijk bij te kunnen wonen. Dat zelfs indien de persoonlijke verschijning niet verplicht is, verzoeker het recht dient te hebben en heeft om zelf aanwezig te zijn bij zijn procedure.

Dat dit in het kader van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zijn belang heeft.

Dat dit eveneens en zeker het geval is voor wat betreft de strafrechtelijke procedure, waar vastgesteld dient te worden dat verwerende partij die op dit punt volledig uit het oog verliest.

Dat er dan ook aanleiding is te besluiten dat verzoeker wel degelijk een MTHEN heeft bij gebreke aan schorsing van de bestreden beslissing."

Bespreking

Verzoeker geeft als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben. In dit verband wordt uitdrukkelijk verwezen naar de bespreking onder punten 3.3.2.1. en 3.3.2.2. van dit arrest, waarin geconcludeerd wordt dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet worden aangetoond.

Volledigheidshalve wordt herhaald dat, waar verzoeker erop wijst dat westerlingen in Ivoorkust het risico lopen om het slachtoffer te worden van gewapende bendes en van ontvoering, zodat dit voor zijn Belgische partner een risico inhoudt, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich in dit verband beperkt tot een loutere bewering die niet meebrengt dat verzoeker en zijn partner hun gezinsleven niet elders kunnen verderzetten.

Inzake het inreisverbod dat niet in huidige procedure wordt aangevochten, wordt herhaald dat het bestreden bevel niet uitsluit dat verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt

op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België .

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde in het kader van een belangenafweging op grond van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM nog niet in ogenschouw moet worden genomen, nu het een eerste binnenkomst betreft en er nog geen inmenging is in zijn gezinsleven of privéleven.

Volledigheidshalve wordt ook herhaald dat, waar verzoeker erop wijst dat hij geen opvang heeft in Ivoorkust, dat de veiligheidssituatie er zorgwekkend is en dat het ebolavirus daar nog woedt, moet worden opgemerkt dat verzoeker, wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. Verzoeker beperkt zich tot algemene beweringen die niet gestaafd worden door enig concreet gegeven. Verzoeker beperkt zich wat de veiligheidssituatie betreft tot algemene beweringen die niet gestaafd worden door enig concreet gegeven. Wat de ebolacrisis betreft, beperkt verzoeker zich tot de algemene stelling dat volgens de website van de FOD Buitenlandse Zaken het ebolavirus nog steeds actief is in Ivoorkust, maar hij verduidelijkt op geen enkele wijze in welke regio's dit zou zijn of dat hij zelf concreet een risico op besmetting zou lopen bij terugkeer. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker tot de leeftijd van zesentwintig jaar in Ivoorkust heeft gewoond, zodat het niet aannemelijk lijkt dat hij bij een terugkeer volledig aan zijn lot wordt overgelaten en problemen zou hebben qua onderdak.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet aanwezig zal kunnen zijn op de zitting van de burgerlijke procedure inzake het beroep tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning te registreren en op de zitting van de strafrechtelijke procedure, dient te worden vastgesteld dat verzoeker voor beide procedures niet aantoont dat een persoonlijke verschijning vereist is en dat hij niet aantoont dat hij zich niet kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. Tevens wordt herhaald dat uit de stukken van het dossier blijkt dat een formulier van de FOD Justitie van 7 augustus 2015 betreffende verzoeker, ondertekend door de directeur van de gevangenis te Leuven Centraal, gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken en inzake de "Aanvraag van vrijstellingsmodaliteiten" het volgende vermeldt: "*Verwijdering of overname door DVZ is mogelijk vanaf 28.06.2015 tot 06.09.2015.*" Hieruit blijkt dat verwijdering of overname door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk is.

Waar verzoeker ter zitting, na raadpleging van het administratief dossier, aanvoert dat hij ook niet aanwezig zal kunnen zijn op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dient te worden opgemerkt dat een persoonlijke verschijning niet is vereist bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de uiteenzetting over het mogelijk teloor gaan van het belang na een repatriëring, hypothetisch is.

Bijgevolg toont verzoeker *in casu* niet aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen.

Er is niet voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend vijftien door:

Mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET